

*Beste parochiaan,
In dit derde nummer van het Elisabeth Kwartaalblad laten we Bisschop Johannes Liesen aan het woord in een brief die hij, voorafgaand aan het Hoogfeest van Pinksteren, heeft gericht aan alle gelovigen van het Bisdom Breda. Tevens wordt aandacht besteed aan de Mariale feestdagen in de komende maanden, te beginnen met Maria Tenhemelopneming. In een serie van 7 willen we tot slot de betekenisvolle rijkdom van de Sacramenten uit de doeken doen. We starten met het Sacrament van de Biecht. Veel geestelijk leesplezier!*

www.sintelisabethparochie.nl

Woord van Mgr. Johannes Liesen, Bisschop van Breda

“Inmiddels is de prognose sterk verbeterd! Er is nu niet alleen meer sprake van behandelen, maar – ook al is er nog een weg te gaan – er mag voorzichtig gedacht worden aan genezing. God zij dank, en dank ook aan allen die baden en nog steeds bidden voor genezing. Ik zie ernaar uit om na een lange periode van afwezig-zijn door ziekte deze weg weer samen met u te gaan: in gemeenschap als leerlingen van Jezus en open voor wat deze tijd van ons als gelovigen vraagt.”

De liefde van Christus laat ons geen rust...

Aan alle gelovigen in het bisdom Breda,

Het ernstig ziek-zijn heeft voor mij sterk bevestigd dat de Liefde van God die we door Jezus hebben leren kennen, voorop moet staan. “De liefde van Christus laat ons geen rust” (2 Kor 5,14), schrijft de apostel Paulus; hij maakt duidelijk dat niets ons kan scheiden van de liefde van Christus, zelfs de dood niet (Rom 8,35).

Missie van Jezus

Al vóór de coronacrisis is er in ons bisdom een beweging op gang gekomen die heeft geleid tot vele inspanningen om de parochies te helpen meer missionair te worden. Dat is meer dan een beetje bijsturen: het is echt teruggaan naar het meest wezenlijke en niet meer op de eerste plaats werken aan onderhoud en instandhouding.

Missionair zijn betekent de missie (opdracht) van Jezus ter harte nemen

en de vreugde van zijn evangelie delen met iedereen. Missionair zijn betekent ook een nieuwe manier van werken, namelijk gericht op de gemeenschap met Christus en de naaste. Die gemeenschap is tot stand gekomen door de liefde van Jezus: doordat Hij ons in alles van de Vader sprak, ons de voeten waste, ons ten einde toe heeft lief gehad door zijn zelfgave aan het kruis, en werkelijk onder ons aanwezig bleef. De gemeenschap met Jezus en zijn opdracht om de vreugde van het Evangelie met iedereen te delen gaan uiteindelijk terug op de Drie-ene God. Zo lezen we op het pinksterfeest in het

evangelie: “Vrede zij u. Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u.” Na deze woorden blies Hij over hen en zei: “Ontvang de heilige Geest.” (Joh 20,21-22)

De gemeenschap die Jezus tot stand brengt, heeft haar oorsprong in de gemeenschap van de Vader en de Zoon en de gave van de Heilige Geest. Dat betekent: missie is de mededeling van deze gemeenschap. Leerlingen van Jezus worden erop uitgezonden om deze gemeenschap te verbreiden, niet alleen door erover te praten, maar door ze zelf te beleven en over te dragen, d.w.z. de actuele ervaring ervan over te dragen, iedere dag opnieuw.

Gemeenschap van Jezus

Het is niet zo dat de missie van Jezus iets nieuws is, maar onze kerk in al haar geledingen lijdt op een bepaalde manier onder een crisis van gemeenschap, een crisis in het beleven van de gemeenschap met Christus (in het midden). Hoe bouw je opnieuw een gemeenschap op die aantrekkelijk is en leven geeft? Hoe gaat dat in zijn werk? Ook in de samenleving komt een participatiemaatschappij niet zomaar van de grond. Als je iets verandert, hoe wordt het dan een echte verbetering? Het is zo verleidelijk om met de beschikbare middelen aan de gang te gaan. Een trukendoos belooft een snelle oplossing, maar in feite is het dan een oplossing die ons niet persoonlijk beroert. Als “ik” gewoon “ik” blijft, dan verandert er eigenlijk ook niet veel. Voor echte gemeenschap is het nodig dat we zelf veranderen.

Het "wij" van een echte gemeenschap ontstaat niet door een heleboel "ikken" samen te voegen. Hoe echte gemeenschap in de Kerk ontstaat leren we van Jezus, want Hij begint ermee: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen: maar als hij sterft, brengt hij veel vrucht voort" (Joh 12,24-25). Jezus geeft zichzelf om de gemeenschap van Vader, Zoon en Geest mee te delen en de Kerk te stichten. Doordat iedereen iets opgeeft om van zichzelf, van zijn/haar "ik" (ego), kunnen we aansluiten bij Jezus en elkaar en kan er een "wij/ons" in Jezus ontstaan. Daarom is echte gemeenschap best moeilijk: het betekent een bekering, een beetje aan jezelf afsterven, zodat het "eigen ik" een "broederlijk/zusterlijk ik" wordt. In een huwelijk is het niet anders: het "wij" van een huwelijk ontstaat wanneer twee "ikken" bij elkaar komen en iets van zichzelf opgeven. Het is zoals wij zingen in Ubi caritas: "Congregavit nos in unum Christi amor" (de liefde van Christus brengt ons samen in eenheid).

De kracht van de Heilige Geest

Echte gemeenschap gaat onze kracht te boven, maar Jezus geeft ons de Heilige Geest. Mensen die elkaar in geloof willen ontmoeten, stellen zich open voor het wonder van gemeenschap, dat de Geest bij ons teweeg brengt. Pinksteren is in die zin het feest van de geboorte van de Kerk. Paulus zegt erover: "Moge Hij u in zijn onmetelijke heerlijkheid geven dat uw diepste wezen machtig door zijn Geest wordt gesterkt, dat Christus door het geloof woont in uw hart en dat gij in de liefde geworteld en gegrondvest blijft. Moogt gij in staat zijn ... te kennen de liefde van Christus, die alle kennis te boven gaat. Moogt gij de volheid bereiken die de volheid van God zelf is" (Ef 3,15-19).

Onlangs hoorde ik de uitspraak: "Als onze kerk dichtgaat, kom ik niet meer". De context waarin het gezegd is, ken ik niet, maar ik kan me goed voorstellen dat een kerksluiting deze emotie oproept. Gevoel is eigen aan ons mensen, maar het is niet de beste raadgever. Hoe gaan we om met onze gevoelens bij veranderingen? Als Paulus spreekt over de liefde van Christus en over welke geest ons bezielt, roept hij op tot kracht, liefde en bezonnenheid: "Want God heeft ons niet een geest geschonken van vreesachtigheid, maar een geest van kracht, liefde en bezonnenheid ... Neem als richtsnoer de gezonde beginselen die gij uit mijn mond hebt vernomen, en houd ze vast in het geloof en de liefde van Christus Jezus" (2 Tim 1,7.13). Bezonnenheid betekent onder ogen zien wat er werkelijk speelt in het licht van de liefde van Christus en dan durven kiezen voor het "wij in Jezus" in plaats van vast te houden aan het "ik". Dat gebeurt niet zonder dat wij ons persoonlijk inzetten, eerlijk en oprecht.

Nieuw leven in Jezus

In de prelatie van Pinksteren bidden we deze woorden: "Aan hen die door de gemeenschap met uw Zoon uw kinderen zijn geworden, hebt Gij op deze dag de Heilige Geest geschonken om het paasmysterie te voltooien". Hierin wordt alles benoemd: het paasmysterie is het sterven van Jezus dat leidt tot nieuw leven, en zo mag ook onze persoonlijke inzet voor een missionaire parochie gekenmerkt zijn door een bereidheid iets van onszelf op te geven om nieuw te kunnen leven in de gemeenschap met Jezus en de Vader en met elkaar in de kracht van de Geest. Wie eerlijk en oprecht zoekt naar wat waar en goed is, ondervindt dat Gods mensgeworden Liefde in ons midden is en (doorheen onze tochtgenoten) zelf de Weg, de Waarheid en het Leven voor ons is.

Met u verbonden in de liefde van Christus!

+Johannes Liesen, Bisschop van Breda

Gebedsintenties voor de komende maanden:

Juli: We bidden dat katholieken de viering van de Eucharistie centraal mogen stellen in hun leven, waardoor menselijke relaties op een zeer diepgaande manier worden getransformeerd en openstaan voor de ontmoeting met God en al hun broeders en zusters.

Augustus: We bidden dat de Wereldjongerendag in Lissabon jonge mensen zal helpen om het Evangelie in hun eigen leven te beleven en ervan te getuigen.

September: We bidden voor die personen die aan de rand van de samenleving leven, in onmenselijke levensomstandigheden; mogen ze niet over het hoofd worden gezien door instellingen en nooit als minder belangrijk worden beschouwd.

Onbevleete Moeder van altijddurende bijstand, sta ons bij! Amen.

Maria Tenhemelopneming

Op 15 augustus viert de Kerk het Hoogfeest van Maria Tenhemelopneming. Dit jaar valt dit Hoogfeest op een dinsdag. In Nederland geldt 15 augustus niet als een vrije feestdag in tegenstelling tot verschillende andere landen zoals België en Duitsland. Echter is het voor alle Katholieke gelovigen een verplichte 'zondag' en men wordt dus geacht naar de Heilige Mis te gaan. Maria Tenhemelopneming werd eind 6de eeuw door keizer Mauritius in Byzantium ingevoerd. Later nam de heilige paus Sergius I (687-701) het feest over. Dat heette toen nog *Dormitio Mariae* oftewel de ontslapping van Maria.

Dogma

In 1950 stelde paus Pius XII Maria Tenhemelopneming in als een dogma (leerstelling).

Het conciliedocument *Lumen Gentium* verwoordt dit dogma als volgt:

Tenslotte is de onbevleete Maagd, gevrijwaard van ieder smet van de erfzonde, in het voltooiën van haar aardse levensloop, met lichaam en ziel in de hemelse heerlijkheid opgenomen en door de Heer verheven tot koningin van het heelal om zo gelijkvormiger te worden aan haar Zoon, de Heer der heren en de overwinnaar van zonde en dood (Lumen Gentium 59).

De hechte band tussen Jezus en Maria kon niet verbroken worden door de dood. Haar Tenhemelopneming is een noodzakelijk gevolg van haar intieme verbondenheid met Christus.

Overweging Maria Tenhemelopneming

Waar we ons ook bevinden en waarheen we ook gaan, altijd en overal is Maria bij ons. Zij vervult het universum. Ze is bekleed met de zon, heeft de maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon met twaalf sterren (Apokalypse 12.1). Wanneer wij in de loop van de dag op straat of onder het werk, Maria aanspreken en zeggen 'Wees gegroet, Maria', spreken we niet in een leegte. Maria is heel dichtbij, altijd. Het kan ons een bijzondere vreugde verschaffen te ontdekken dat de tenhemelopneming van Maria, die haar ver van ons scheen te verwijderen, haar in feite dichterbij ons heeft gebracht. Juist door haar tenhemelopneming staat zij midden in ons leven. Maria is niet naar de hemel gegaan om daar een ongestoorde rust te genieten. Zolang de strijd tussen licht en duisternis voortduurt, is Maria geëngageerd. Ook in de hemel leeft Maria alleen voor haar Zoon en zijn werk. **Bron:** *Wilfried Stinissen. Maria: in de Bijbel, in ons leven. Carmelitana, 1983. Hoofdstuk 11, pp 89-98.*

Maria, koningin van het heelal 22 augustus

Een week na het Hoogfeest van Maria Tenhemelopneming viert de Katholieke Kerk de gedachtenis van Maria's kroning tot koningin van het heelal. Dit feest werd door paus Pius XII in 1955 ingevoerd een jaar na het Maria-jaar 1953-1954.

Maria Geboorte 8 september

Aangezien de Katholieke Kerk op 8 december het Hoogfeest van de Onbevleete Ontvangenis viert, viert ze 9 maanden later het feest van Maria Geboorte. Maria werd met een onbevleete ziel ontvangen in de schoot van haar moeder Anna.

Heilige Naam van Maria 12 september

Op deze dag bewijzen de Rooms-Katholieke gelovigen eer aan de heilige naam van Maria. Dit feest herinnert aan Maria's betekenis als draagster van het licht. Zij werd tot licht van vele gelovigen. Dit feest is ingesteld door paus Innocentius XI in 1683.

Online een intentie opgeven:
Scan de QR-code

Online doneren:
Scan de QR-code

Colofon

Het Elisabeth Kwartaalblad is een uitgave van de Sint Elisabethparochie en verschijnt 4 keer per jaar in een oplage van 1.500 exemplaren.

Redactie:
Diaken Egbert Bornhijm
Elise Ros

Eindredactie:
Pastoor Federico Ceriani

Vormgeving:
Thomas A. Ros

Dit kwartaalblad kan ook online worden gelezen op
www.sintelisabethparochie.nl

Maria Hemelvaart: uitleg voor kinderen...

Door Elise Ros

'Maria Hemelvaart' is eigenlijk een soort afkorting. Een officiële naam voor deze feestdag is 'Maria Tenhemelopneming'. Want men geloofde dat Maria niet uit zichzelf naar de hemel kon gaan zoals Jezus. Ze werd door God in de hemel opgenomen. Soms heet het feest 'Ontslapen van Maria' of 'Ontslapen van de Moeder Gods'. Daarmee wordt bedoeld dat Maria na haar dood wakker werd in het eeuwige leven. In Nederland merk je meestal niet veel van Maria Tenhemelopneming. Maar in andere landen, bijvoorbeeld België, Frankrijk en Italië, is het een vrije dag. Bovendien is het ook het naamfeest van Maria. Voor veel vrouwen en meisjes die Maria heten (en dat zijn er heel veel!) is 15 augustus daarom een soort extra verjaardag. Wanneer Maria, de moeder van Jezus sterft, wordt haar lichaam door engelen naar de hemel gedragen. Op de afbeelding hiernaast, uit het gebedenboek van Beatrijs van Assendelft, zie je hoe 7 engelen de in het blauw gehulde hemelkoningin omhoog dragen. De Heilige Drie-Eenheid, Vader, Zoon en Heilige Geest in de vorm van een duif, staat al klaar om haar te ontvangen.

Het Heilig Sacrament van de Biecht

Door: Diaken Egbert Bornhijm

In een serie van 7 starten we met één van de meest fundamentele en tegelijkertijd meest onbegrepen Sacramenten, dat van de Biecht, het Heilig Sacrament van boete en verzoening. Voor de tekst hebben we ons laten inspireren door een in het Duits geschreven boekje: *Kirche im Kleinen. Versöhnung im Glauben*; uitgegeven door het Bonifatiuswerk. In Raamsdonksveer hebben we een biechthokje in ere hersteld. Naast een gesprek met de Pastoor tegenover elkaar kan nu ook op deze wijze weer met elkaar gesproken worden.

Wens en werkelijkheid. We kennen het allemaal. Soms zijn we sterk, soms niet. Vaak zeggen we dat het aan iets buiten ons ligt: collega's, partner, ouders, opvoeding. Maar altijd blijft ons eigen aandeel.

Schuld geeft aan dat we iets verkeerd deden. Dat kan actief zijn geweest door een handeling, een woord, een gedachte.

Schuld kan ook ontstaan zijn door iets na te laten: niet handelen terwijl het beter zou zijn geweest dat wel te doen; niets

Biechten in Medjugorje - Foto: Gabor Tokai

zeggen terwijl je dat wel had moeten doen, een negatieve gedachte die je laat bestaan zonder er iets tegenover te zetten. Schuld heeft tot gevolg afstand. Afstand tot God en afstand tot de mens die Hij geschapen heeft. Ons falen is gedaan. Het kan niet meer ongedaan worden. Het is gebeurd.

Als wij voor onszelf onze schuld kunnen ervaren en aanvaarden, kunnen wij zoeken naar vergeving zodat wij ons weer kunnen verzoenen met onze God en onze medemens. Het geloof biedt deze verzoening in het Sacrament van verzoening en vergeving: de Biecht. Door uit te spreken wat verkeerd ging, kunnen we onze

fouten in het verleden laten en in de toekomst nieuwe mensen proberen te zijn. De maatstaf hierbij voor wat God en onze naasten beledigen is niet ons gevoel, maar een objectieve richtsnoer door Gods Geboden bepaald en weergegeven in wat doorgaans bekend is als een 'biechtspiegel'. Een biechtspiegel is een gewetensonderzoek op basis van de tien geboden.

In onze geloofsbelijdenis staat, dat wij geloven in de vergeving van de zonden. Dit staat in het laatste gedeelte van de geloofsbelijdenis. Het deel over de Heilige Geest. Het is juist daar waar Gods Geest werkt dat vergeving mogelijk is, dat verzoening tot stand kan komen.

Christus heeft de Priester aangesteld om dit Sacrament toe te dienen.

Wanneer we onze schuld tegen hem uitspreken, spreken we die niet zozeer uit tegen een privépersoon, maar tegen Christus Zelf. De Priester als Zijn bemiddelaar kan ons daarbij begeleiden, helpen, zoeken naar wegen om ons geloof te zuiveren en te verdiepen. Soms ook door onze schuld uit te spreken tegen degene(n) die het betrof. Zo kan onze christelijke gemeenschap groeien.

Jong of oud, net beginnend op de weg met God, of al een eind gevorderd: iedereen kan voor God zijn hart openen. Weten dat je tekort geschoten bent en dat voor God uitspreken maakt je niet klein. Integendeel: het maakt je groter, vrijer, opener. Want bij God wordt je gehoord. Bij God is vergeving. Want God is liefde.

*Ik was niet de persoon die ik had moeten zijn.
Ik was niet de persoon die ik had kunnen zijn.
Ik was niet de persoon die ik zou willen zijn.*